

УДК 811.163.2'373.45'34

**ТЕНДЕНЦІЯ ДО ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ У БОЛГАРСЬКІЙ МОВІ
У МИНУЛОМУ ТА НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ
(фонетико-фонологічний аспект, графіка)**

Ольга АЛБУЛ, Ольга СОРОКА

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра слов'янської філології,
бул. Університетська, 1, 79000 Львів, Україна
тел. (0038 032) 239 47 70, e-mail: solha@i.ua*

Статтю присвячено з'ясуванню результатів впливу інтернаціоналізаційних процесів на фонетику, фонологію та графіку болгарської мови. Йдеться про поповнення фонемного інвентарю та зростання частотності окремих фонем з периферії фонологічної системи; появу невластивих для питомої лексики сполучень фонем, нехарактерних для болгарської прозодичної системи інтонаційних контурів слів, словосполучень, речень, проникнення латинської графіки у болгарський друкований текст.

Ключові слова: болгарська мова, інтернаціоналізація, фонетика, фонологія.

Контактування мов є одним із важливих зовнішніх чинників змін у мовах, внаслідок якого у них з'являються спільні явища, процеси. Наявність таких спільних процесів у різних мовах дає підстави вважати їх наслідком мовної тенденції до зближення, до інтернаціоналізації. Інтернаціоналізаційні процеси у мовах за характером протікання є нерівномірними, але їхні темпи поступово зростають унаслідок постійного збільшення мовних контактів у загальносвітових рамках під впливом економічних, політичних і суспільних чинників, з одного боку, і науково-технічного розвитку – з іншого. Це найбільш типова міжмовна категорія, яка охоплює усі мови і застосовується на усіх мовних рівнях [21: 194].

Німецький славист Карл Гутшмідт зазначає, що інтернаціоналізація у мові – це тенденція, яка значною мірою визначає динаміку сучасних слов'янських та європейських мов [10: 9]. Це явище не є новим, і досліджують його як у синхронному, так і в діахронному аспектах. Діахронний аспект вимагає постійного врахування різних екстралінгвістичних чинників, які взаємодіють з інтралінгвістичними процесами та тенденціями.

Болгарська мова протягом своєї багатовікової історії неодноразово зазнавала інтернаціоналізаційних впливів, які були зумовлені тривалими контактами болгарської мови з іншими великими світовими мовами. Кіна Вачкова виділяє чотири великі періоди, що безпосередньо пов'язані з особливостями історичного розвитку цієї мовної території [6: 59].

Перший період пов'язаний із християнізацією Болгарії та приєднанням тогочасного болгарського суспільства до візантійської і східно-православної культури. Переклади богослужбових текстів приводили до розповсюдження однакових понять та їхніх позначень у мовах християнізованих народів.

Другий період характеризується значним впливом турецької мови, яка, незважаючи на свій особливий статус мови-поневолювача, відкривала болгарам шлях до іншої культури та полегшувала їм комунікацію зі спільнотою народів Малої Азії, що перебували у володінні Османської імперії.

Третя хвиля інтернаціоналізації у болгарській мові тісно пов'язана з визволенням Болгарії та активізацією контактів із європейськими народами, інтеграцією Болгарії у європейську спільноту, що призвело до проникнення у мову численних західно-європейців (переважно запозичень з французької, німецької та англійської мов) та до появи у болгарській мові міжнародної культурної та наукової лексики і термінології. На думку Г. Хютль-Ворта, популяризація наукової термінології стала найбільш важливим загальноєвропейським явищем після християнізації [20: 111]. У цей період паралельно з європейськими мовами на болгарську мову значний вплив мала російська як мова народу-визволителя. Російська мова була не тільки джерелом запозичень власне росіянізмів, але й посередником запозичення лексики і термінології з європейських мов. Вплив російської мови посилювався після Другої світової війни. В той час інтенсивне поповнення російськими сигналами сигналізувало про належність Болгарії до так званого Східного блоку.

Четвертий період, що розпочався у 60-х роках ХХ століття і триває дотепер – це інтернаціоналізація на англійській основі, тобто це запозичення лексики з англійської мови та з інших мов за посередництвом англійської, або проникнення словотвірних і синтаксичних моделей з англійської.

Завдяки інтернаціоналізації на різні структурні рівні і у різні стилістичні сфери мови входять іншомовні засоби і моделі, що мають міжнародне розповсюдження [6: 60]. Найбільш виразно і чітко її наслідки виявляються у лексиці, термінології, фразеології, словотворі та синтаксисі. Про інтерес дослідників до цього явища свідчить, насамперед, багата бібліографія праць, в яких досліджується питання інтернаціоналізації на загальнослов'янському фоні та в окремих слов'янських мовах, що постійно поповнюється [1, 3, 5, 8, 11, 14, 15, 17, 18, 19, 23]. Останніми роками мовознавці починають звертати увагу і на результати впливу інтернаціоналізації на найнижчому мовному рівні – фонетичному. Зокрема, щодо слов'янських мов на сучасному етапі їхнього розвитку вже згаданий К. Гутшмітд вбачає наслідки інтернаціоналізації на рівні фонетики і фонології у появі нових сполучень звуків/фонем на периферії фонологічної системи [10: 10]. Чеська дослідниця Марія Крчмова звертає увагу на розширення репертуару чеських приголосних фонем (фонема /ДЖ/), появу нової корелятивної пари голосних фонем (/o/ : /ó/), нові явища на рівні морфології, орфоєпії [22: 38–41].

У пропонованій статті спробуємо виокремити результати впливу інтернаціоналізаційних процесів в області фонетики, фонології та графіки болгарської мови, де контакти з чужомовним середовищем, що відбувалися у різні історичні періоди і продовжуються сьогодні, теж залишили помітний слід. Цей аспект на болгарському матеріалі висвітлений поки що поверхово і фрагментарно.

Отже, результати впливу інтернаціоналізації в зазначених областях вбачаємо у поповненні фонемного інвентарю та зростанні частотності окремих фонем з периферії фонологічної системи; появі у процесі освоєння чужомовних слів невластивих питомій лексиці сполучень фонем, появі невластивих для болгарської прозодичної системи інтонаційних контурів слів, словосполучень, речень; проникненні латинської графіки у болгарський друкований текст. Розглянемо зазначені випадки детальніше.

1. Фонемна система болгарської мови містить фонем, які утвердилися внаслідок проникнення лексичних запозичень з інших мов.

Фонем /Ф/, /Ф'/. Результати порівняльно-історичного дослідження слов'янських мов свідчать, що праслов'янська мова не знала такого звука. Як зазначає С.Б. Бернштейн [4: 300], не знали його й окремі слов'янські мови у початкові періоди своєї історії. У перших писемних пам'ятках слов'ян кирилична літера TM “|□|” та її глаголичний відповідник вживалися виключно в словах, запозичених переважно з грецької мови або за її посередництвом для позначення глухого губно-зубного щільного звука. У таких словах, як |□|□|□|, |□|□|□|, |□|□|□|, |□|□|□| та ін., вона стоїть на місці грецької літери φ

“фі”. Можна припустити, що така вимова була характерною для освічених болгар, які володіли грецькою мовою. На початку у народній вимові цей звук адаптовувався як **в** або **п**, що підтверджують написання на зразок |□\y|Ⓢ|□◇ замість |□\y| |□◇ або випадки надпоправного написання | на місці очікуваного | – \y| |□ |Γ замість \y| |□ ||\|. Цією ж літерою у пам’ятках передавався інколи й грецький придиховий, що позначався літерою θ “тета” – | | (□◇. У наш час в деяких західноболгарських говірках у запозиченнях на місці **ф** послідовно вимовляється **в**: *вурна* (фурна), *вабрика* (фабрика), *Вилит* (Филип) [12: 141].

Унаслідок занепаду зредукованих голосних в слабкій позиції у болгарській мові дзвінкий губно-зубний **в** при сандхі (абсолютний кінець слова, перед глухими приголосними, сонорними *p, l, m, n*, голосними) став вимовлятися як близький йому за артикуляцією глухий **ф**. Це спричинило включення ще однієї пари приголосних звуків у кореляцію за дзвінкістю і глухістю у болгарській мові.

В окремих говірках асиміляція **в** не пов’язана з долею зредукованих, як у випадку *сфат* (сват), *сфекър* (свекър), *тфой* (твой), *готфши* (готвиш) і под. Стефан Младенов наводить також приклади з середньоболгарської пам’ятки (XIII ст.): > | } |, | □ \y | } |, | □ \y | } | Ⓢ | [8: 145].

Для сучасної болгарської літературної мови регресивна асиміляція за глухістю у середині слова та на стику слів, оглушення дзвінких приголосних у кінці слова є нормативним явищем.

З появою великої кількості слів переважно греко-латинського походження у складі так званої інтернаціональної лексики звук **ф** набуває фонемного статусу (*фар:вар*, *фаза:ваза*, *факт:пакт*, *фиба:риба*) і утверджується у фонемній системі болгарської мови. Протягом останніх десятиліть у болгарську мову потрапляє багато англіцизмів, які містять цю фонему – *фен*, *фънк*, *файл*, *факс*, *фейсконтрол*, *фейслифтинг*, *фентъзи*, *фенишуй*, *фест*, *феишън*, *фезърплей*, *фиксинг*, *фиск*, *фитнес*, *флайър*, *флаш*, *флашер*, *флашкарта*, *флаш-памет*, *флопи*, *фолдеър*, *фолкфиста*, *овърдрафт*, *франчайзинг*, *фрейм*, *фреш*, *фрисби*, *фрестайл*, *фронтмен*, *фънк*, *фючърс*, *плейоф*, *фришоп*, *фрейм*, *форхенд* та багато інших.

Фонема /Ф’/ поки що перебуває на периферії фонемної системи. Вона трапляється майже виключно у нечисленних запозиченнях-інтернаціоналізмах: *шофьор*, *фьотър*, *фюзеляж*, *фючърс* та ін. У питомих болгарських словах ця фонема наявна лише у вигуках, звуконаслідуваннях та небагатьох похідних від них – *фю*, *фют*, *фюфюкам*.

Фонема /ДЖ/. Новою фонемою у системі болгарських приголосних, яка утвердилася під чужомовним впливом, є фонема /дж/. Спочатку вона була ознакою лексики турецько-арабсько-перського походження (*джамия*, *джемезе*, *джоб*, *джудже*, *патладжан*). Унаслідок тривалої пуристичної діяльності багатьох болгарських діячів культури, письменників, філологів кількість таких слів у літературній мові значно зменшилася. Однак на сучасному етапі в англіцизмах ця фонема трапляється доволі часто: *джаз*, *джаз-банд*, *джакузи*, *джакпот*, *джус*, *джинси*, *джемпер*, *джамборе*, *джем*, *джемсеишън*, *дженк*, *джет*, *джип*, *джипси*, *джогинг*, *джойнтвенчър*, *джойстик*, *джокер*, *джуніър* та багато інших.

Зберігає продуктивність у сучасній болгарській мові і суфікс – *джия* (від тур. *-сі*, розширеного на болгарському ґрунті), за допомогою якого творяться назви осіб чоловічого роду за професією, видом діяльності.

Фонемнi /Г’/, /К’/. У староболгарській мові задньоязикові приголосні були тільки твердими. М’які кореляти цих звуків у сучасній болгарській мові трапляються порівняно рідко, переважно у запозичених словах, основна частка яких прийшла з турецької мови або за її посередництвом, наприклад, *кюриш*, *кюре*, *кьочек/кючек*, *гюл*, *кьорав*, *кюлоти*, *кюлче*, *кюмбе*, *кюмюр*, *кюнец*, *кюп*, *кюрк*, *кютюк*, *кюфте*, *кяр*, *гьол*, *гьон*, *гюрбе*, *гювеч*, *гюзел*, *гюле/гюлле*, *гюм*.

Фонема /Х’/. У власних назвах іншомовного походження, які стали невід’ємною частиною сучасного болгарського дискурсу, при їхньому відтворенні болгарською мо-

вою з максимальним наближенням до звучання у мові-джерелі зустрічається або може зустрітися м'який звук *x*. У наявному питомому лексичному матеріалі болгарської літературної мови немає словоформ, у яких цей звук протиставляється за твердістю/м'якістю. Але у таких власних назвах, як *Хюз, Хюм, Хюстън, Хьолдерлин*, м'який звук *x* реалізується перед голосними заднього ряду, тобто у позиції, в якій у болгарській мові здійснюється кореляція приголосних за твердістю/м'якістю. Саме це дає змогу багатьом болгарським вченим визнавати м'який звук *x* окремою фонемою. Серед чужомовних онімів можна знайти приклади, у яких протиставлення твердої і м'якої фонемі *x* відіграє смислорозрізнювальну роль, наприклад, у прізвищах *Хуз – Хюз*. Однак фонемний статус м'якого *x* визнається не всіма болгарськими мовознавцями. На думку В. Витова, м'який *x* треба розглядати як варіант твердої фонемі /X/, що має потенційні можливості розвинути у самостійну фонему [7: 86].

2. У фонетичній будові болгарського слова сполучення голосних трапляються рідко. У питомих болгарських словах вони утворюються переважно на стику морфем. Інтернаціоналізаційні процеси призвели до появи великої кількості слів, у яких внаслідок освоєння такі сполучення з'явилися в різних позиціях у слові.

На початку слова зустрічаються сполучення АУ, ОУ, УИ, АЕ – *аут, аудіенция, аутопсия, аут, аорта, аорист, уиски, аеродинамика* (у цій позиції в питомих болгарських словах зустрічаємо лише сполучення УЕ та ОА). У середині слова бувають такі сполучення голосних, як: ИИ – *експроприрам*; ИА – *вариант, пиано, гениален*; ИО – *скиор, виола*; ИУ – *консиліум, консорціум, мораторіум*; ОА – *воал, клоака, експлоатация*. В позиції кінця слова можна відзначити такі звукосполучення, як ИО – *радио, студио*; АО – *какао*; ОА – *буржоа, амплоа, боа*. За спостереженнями В. Витова, голосний Ъ не бере участі у сполученнях “голосний + голосний” на початку слова ні як перший, ні як другий член звукосполучення [7: 127]. Однак серед новіших запозичень можна навести англіцизм, що заперечує цей висновок – *еърбус*.

Фонетична будова питомих болгарських слів може містити сполучення тільки двох голосних. У запозиченнях трапляються сполучення трьох голосних, наприклад, *маоизъм, даоизъм, оуенизъм*.

Щодо сполучуваності приголосних з голосними, то можна навести сполучення Б'+У на початку слова, яке буває тільки в інтернаціоналізмах: *бюджет, бюлетин, бюргер, бюро, бюрократ, бюст, бюфет*, а у питомій болгарській лексиці не зустрічається.

У чужомовному лексичному матеріалі з'являються нові сполучення приголосних. Так, у мовознавчій літературі стверджується, що сполучення *шх* не допускається у болгарській мові [9: 141; 7: 133]. Але такі сполучення наявні в англіцизмі *шхуна*, у запозиченні зі шведської мови *шхери* “підводні скелі і малі острови біля побережжя Фінляндії, Швеції, Норвегії, Іспанії та ін.”

У питомому болгарському лексичному матеріалі немає сполучення ПФ, КС на початку слова, але вони з'явилися у запозиченнях-інтернаціоналізмах *ксилофон, ксерографія, ксенофобія, ксерокс* та ін.

У кінці слова сполучення НК, НГ, ПТ, ПС, КС, КТ, ЛМ, МН, РН засвідчені переважно у запозиченнях інтернаціонального характеру: *танк, цинк, митинг, евкаліпт, гипс, кодекс, бокс, рефлекс, акт, пакт, дефект, афект, филм, псалм, химн, концерт* та ін. Останніми десятиліттями зростає кількість англіцизмів на *-ing/болг. -инг*: *маркетинг, мониторинг, джогинг, рейтинг, лизинг, бодибилдинг, кърлинг, фиксинг* та багато інших.

3. Наслідком інтернаціоналізаційних процесів є поява невластивих для болгарської прозодичної системи інтонаційних контурів слів, словосполучень, речень. Це характерно для мовлення у медіях, звідки поширюється як ознака “модності”, “престижності”. Дослідниця Мая Байрамова оцінює таке явище негативно [2: 124].

4. В області графіки вплив інтернаціоналізації виявляється у зростанні частоти вживання латиниці у писемних текстах. Спостерігаємо нашестя написів латиницею у назвах фірм, магазинів, клубів, періодичних видань, у рекламних матеріалах тощо: “ER-RIVALS–IDI” (туристична агенція), “RILA” (міжнародне бюро подорожей), “PRACTIS” (магазин матеріалів для підлоги), “Calimera Paradise Beache” (готельний комплекс), “DiKa” (фірма з виробництва жіночого одягу), клуб “Stateside”, журнал “Wine Spectator” тощо.

У рекламних текстах зберігається оригінальна графіка назв торгових марок та пропонувані товари (автомобілі, косметичні засоби, ліки, мобільні телефони і под.). Власники торговельних закладів воліють зберігати оригінальну графіку в назвах відомих фірм і брендів, бо, на їхню думку, така назва сама є рекламою. З цим важко не погодитися, однак у текстах прижилися окремі назви світових брендів, відтворені кирилицею, і це ніяк не впливає на їхню “впізнаваність”, наприклад, *Джи Ес ЕМ/джиесем*.

У мові преси, реклами часто вживаються словосполучення, перший компонент якого пишеться латиницею – *US президент, US посланик, Unplugged версія, BG наблюдатели, Sim карта, GSM оператор, VIP партии* та ін.

Як відомо, окремі слов’янські мови користуються національними версіями латиниці. Для позначення певних звуків у них уживаються літери з різними нарядковими знаками. Однак болгарські журналісти вводять у свої тексти назви цими мовами без збереження діакритичних знаків. Якщо їх не зберігати, то при прочитанні латиницею звучання слова буде суттєво відрізнятися від оригінального. Як приклад наведемо цитату із статті про Прагу, у якій назви географічних об’єктів передаються то латиницею, то кирилицею: *“Това са Старе Место, еврейският квартал Jozefov, Nove Mesto, Mala Strana, Hradcany и Вишеград, разположени от двете страни на река Влтава”* (“168 часа”, 17–23 август 2001 г.). У назві *Hradcany* є замість чеського **č** (**ч**) спотворює звучання слова. Транскрибування (*Храдчани*) дає ліпше уявлення про оригінальне звучання цієї назви чеською мовою.

На початку нашого століття у Болгарії була озвучена ідея про заміну кирилиці латиницею. Помітну роль у цьому відіграв професор Отто Кронштайнер (м. Зальцбург, Австрія), почесний доктор Великотирновського та Софійського університетів. У низці статей, інтерв’ю, опублікованих в Болгарії та Австрії, він висловився за перехід Болгарії на латинську графіку паралельно з кириличною [16]. У Болгарії є противники такого кроку і одностайні Отто Кронштайнера.

Отже, як бачимо, результати процесів, пов’язаних з дією тенденції до інтернаціоналізації, виявляються не лише у лексиці чи синтаксисі, вони досить чітко простежуються і на фонетичному рівні сучасної болгарської літературної мови.

-
1. Акуленко В. Вопросы интернационализации словарного состава языка. Харьков, 1972.
 2. Байрамова М. Хиперизмите – чуждици (главно с оглед езика на медиите) // Медиите и езикът. София, 1999. С. 122–129.
 3. Белодед И. К. Интернациональные элементы в лексике и терминологии. Харьков, 1980.
 4. Бернштейн С. Б. Очерк сравнительной грамматики славянских языков. М., 1961.
 5. Благоева Д. Интернационални и национални елементи в речниковия състав (аспекти на калкирането в съвременните славянски езици) // Internacionalizmy v nové slovní zásobě (Sborník příspěvků z konference, Praha, 16–18 června 2003). Praha, 2003. S. 133–140.
 6. Вачкова К. Интернационализационни процеси в българския език от края на ХХ век // Internacionalizacija v súčasných slovanských jazykoch: za a proti. Bratislava, 1999. S. 59–66.
 7. Вѣтов В. Фонетика и лексикология на българския език. Велико Търново, 1995.
 8. Гладкова Х. Интернационализацията в миналото и днес (върху Речника на чуждите думи в българския език на Стефан Младенов) // Националният език в условия на чуждоезикови влияния и глобализация. София, 2006. С. 26–32.

9. *Граматика* на съвременния български книжовен език. Т. 1. Фонетика. София, 1982.
10. *Гутицидт К.* Тенденция интернационализации в современных славянских литературных языках – отражения поверхностные и глубинные // *Internacionalizácijska v súčasných slovanských jazykoch: za a proti.* Bratislava, 1999. S. 9–17.
11. *Колковска С.* Тенденциите към интернационализация и национализация в новата българска икономическа терминология // *Националният език в условия на чуждоезикови влияния и глобализация.* София, 2006. С. 19–212.
12. *Мирчев К.* Историческа граматика на българския език. София, 1968.
13. *Младенов С.* История на българския език. София, 1979.
14. *Парашикев Б.* Словообразователни парадигми при интернационализмите // *Съпоставително езикознание.* София, 1990. № 4–5. С. 248–252.
15. *Парзулова М.* Интернационализмите в българския език в периода на демократичните промени // *Internacionalizmy v nové slovní zásobě (Sborník příspěvků z konference, Praha, 16–18 června 2003).* Praha, 2003. S. 166–173.
16. “Случаят” Ото Кронштайнер и кирилицата, българистиката, малките филологии. Велико Търново, 2002.
17. *Смирнов Л.* К вопросу об интернационализации лексики современных славянских литературных языков // *Втори международен конгрес по българистика: Доклади.* Т. 4. Сравнително и съпоставително езикознание. София, 1998. С. 218–226.
18. *Стоянова Ю.* Интернационализация на словашкия и българския речников състав // *Съпоставително езикознание.* София, 1999. № 2–3. С. 24–33.
19. *Нікітіна Ф. О.* Засоби структуризації інтернаціональних терміноелементів в українській науковій термінології // *Мовознавство.* № 4–5. 1996. С. 47–49.
20. *Хютль-Ворт Г.* [Рецензия на кн.: Сорокин Ю. С. Развитие словарного состава русского литературного языка: 30–90-е гг. XIX в. – М.; Л., 1965] // *Вопросы языкознания.* 1966. № 3. С. 111.
21. *Encyklopédia jazykovedy // Spracoval J. Mistrík s kolektívom autorov.* Bratislava, 1993.
22. *Krčmová M.* Nejen lexikum // *Internacionalizácijska v súčasných slovanských jazykoch: za a proti.* Bratislava, 1999. S. 38–44.
23. *Markowski F., Worbs E.* Internacjonalizacja znaczeń polskich jednostek leksykalnych jako wynik oddziaływania języków obcych na współczesną polszczyznę // *Internacionalizmy v nové slovní zásobě (Sborník příspěvků z konference, Praha, 16–18 června 2003).* Praha, 2003. S. 48–63.

**TENDENCY TO INTERNACIONALIZATION
IN BULGARIAN LANGUAGE IN THE PAST AND NOWADAYS
(phonetic and phonological aspects, graphics)**

Olha ALBUL, Olha SOROKA

*The Ivan Franko National University in Lviv,
The Department of Slavic Philology,
Universytetska st., 1, 79000 Lviv, Ukraine
tel. (0038 032) 239 47 70, e-mail: solha@i.ua*

The article focuses on the results of the influence of internationalization processes on phonetics, phonology and graphics of the Bulgarian language. It looks into expansion of phonemic stock and increase in frequency of certain phonemes from the periphery of phonological system; appearance of phoneme combinations unusual for specific lexis, word intonation uncharacteristic for Bulgarian prosodic system, word combinations, sentences, as well as the use of Latin graphics in a Bulgarian printed text.

Key words: Bulgarian language, internationalization, phonetics, phonology.

**ТЕНДЕНЦИЯ К ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАЦИИ В БОЛГАРСКОМ ЯЗЫКЕ
В ПРОШЛОМ И НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ РАЗВИТИЯ
(фонетико-фонологический аспект, графика)**

Ольга АЛБУЛ, Ольга СОРОКА

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
кафедра славянской филологии,
ул. Университетская, 1, 79000 Львов, Украина,
тел. (0038032) 239 47 70, e-mail: solha@i.ua*

Статья посвящена определению результатов влияния интернационализационных процессов на фонетику, фонологию и графику болгарского языка. Речь идет о пополнении фонемного инвентаря и увеличении частотности отдельных фонем из периферии фонологической системы, появлении несвойственных для исконной лексики сочетаний фонем, нехарактерных для болгарской прозодической системы интонационных контуров слов, словосочетаний, предложений, проникновении латинской графики в болгарский печатный текст.

Ключевые слова: болгарский язык, интернационализация, фонетика, фонология.

Стаття надійшла до редколегії: 15.10.2008

Прийнята до друку: 25.12.2008